

ZÁBLISK V TEMNOTĚ

DANIEL GRIS

OD AUTORA
BESTSELLERU
ŘÍKAJÍ MI LARS

ZÁBLESK V TEMNOTĚ

DANIEL GRIS

**KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Země zmaru

*Země zmaru
Záblesk v temnotě*

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí
Lars pod palbou
Lars mele maso

ZÁBLESK V TEMNOTĚ

DANIEL GRIS

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2025

Cover Illustration © Jozef Gertli Danglár, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

1.

květen 2030

Chtěl bys vědět, jak to celý začalo, mladej?

Začalo to dávno a konec je v nedohlednu.

Takže co bude dál?

Křik a střelba za jejich zády se pomalu ztrácely v řevu motoru.

Kluka už zase přepadla nesmyslná obava, že když nechá nízké otáčky, motor chcípne a pronásledovatelé je doženou. Raději ho proto vytácel až do červených čísel a dodávka se otřásala. Upíral oči skrz prostřílené čelní sklo a zároveň s tím občas v zrcátku zkontroloval situaci vzadu. Drtil ho strach z možnosti, že jim jejich útěk na poslední chvíli někdo překazí. Přitom zavadil pohledem o ženu na vedlejším sedadle. Co s nimi bude dál? To nevěděl. Ani ve svých představách se nedostal tak daleko, aby přemýšlel o budoucnosti. Chtěl ji zachránit, než ji zabijí. Otázkou, co bude pak, se nezaobíral.

Dopadlo to, jak to dopadlo. Davy lidí na útěku z vězeňských cel, zasahující gardisti, mrtví a zranění na obou

stranách. Smrt si vybrala svou daň, a tentokrát ani nemusela čekat na to, koho jí do náruče nažene ta svinská nemoc.

„Jsi v pořádku?“

Žena přikývla. Koukala na něj rozrušenýma očima plnýma obav a zároveň nadšení z toho, že jedou vstříc novému životu. Ten její totiž ještě před několika minutami téměř skončil. Seděla na podlaze špinavého sklepa a ruce měla připoutané ke kovovému kruhu trčícímu ze zdi. Čekala na smrt. Čekala na to, až ji posadí na křeslo se šňůrami a elektrodami, až jí oholí hlavu a podrobí vyšetření. A především na okamžik, až jí po tom všem rozříznou lebku, aby se přesvědčili, jestli zjištěné výsledky odpovídají skutečnosti. Měla se stát jednou z nekonečného počtu obětí boje proti *nemoci*. Jednou z těch, jejichž oholené vlasy skončily v přeplněném barelu sloužícím jako odpadkový koš.

Kluk a profesor jí pomohli v poslední chvíli. Ve věznici vřela vzpoura, kterou kvůli její záchraně vyvolali. V následném chaosu se zmocnili jedné z dodávek na parkovišti a projeli s ní až ven z areálu. Neobešlo se to ale bez obětí. Profesor skončil s prostřeleným hrudníkem, když jim otevíral velkou kovovou bránu ke svobodě. Nemohli ho ani naložit, aby ho později pohřbili. Teď pokračovali už jen ve dvou, ačkoli nepochybovali o tom, že se podaří prchnout i dalším vězňům.

Profesor.

Chtěla bys vědět, holka, jak to celý začalo?

Takhle se jí zeptal, když ji asi před měsícem strčili do přeplněné cely. Ptal se každého, protože všichni přišli až

po něm. On sám byl uvnitř už tak dlouho, že si přehled o čase udržoval jen prostřednictvím nových spoluvězňů.

Teď poprvé se mu podařilo uniknout z cely ven. A chyběly jen vteřiny k tomu, aby se dostal až na svobodu. Namísto toho schytl střelu od strážného. Zůstala jen ona a kluk. Devatenáctiletý hoch, kterého do jejich cely gardisti hodili sotva před pár dny. Ale byl to právě on, nejslabší a nejvyděšenější ze všech vězňů, který se postavil proti poměrům, co uvnitř panovaly.

Vězení v tom klukovi cosi probudilo. Za tři dny dospěl, jako by uplynuly tři roky.

„A ty?“ zeptala se ho teď. „Jsi oukej?“

Rychle na ni koukl a usmál se, ale hned pak musel pohled zase upřít skrz rozbité čelní sklo. Unikli z věznice, ale ještě nebyli dost daleko. Stačila chvíle nepozornosti, výmol v silnici nebo překážka v cestě, a byl by konec. Gardisty měli za zády, možná je neviděl, ale nepochyboval o tom. Potřebují se teď dostat co nejdál, dodávku pak nechají někde stát a utečou.

A potom?

Musí domů za rodiči. Jestli tam vůbec ještě jsou... Když ho gardisti před pár dny odvěkli, viděl otce i matku ležet na podlaze pod jejich namířenými zbraněmi.

Co Anna? Neuměl si představit, že od něj po tom všem jen tak odejde. Ale asi se to stane, taky na ni nejspíš někdo čeká. Nebo ne? Vlastně o ní vůbec nic nevěděl, vždyť se poznali sotva před třemi dny. Jenže klukovi připadalo, jako kdyby jeho život už od začátku směřoval k tomu, aby potkal právě tuhle ženu. Ještě pořád cítil ve slabinách její

oblíny, když se k němu ve spánku na špinavé podlaze přitiskla. Nic víc se mezi nimi nestalo, dokonce ani ten dotek nebyl chtěný, ale kluk byl přesvědčený o tom, že je k sobě svedla síla, která se nemýlí.

Takže co přijde dál?

Rozhodně je budou hledat. Gardisti obrátí každý kámen v Praze. Budou je chtít exemplárně potrestat a obyčejnou smrtí to nejspíš neskončí.

Ale to je daleko, bylo by hloupé na to teď myslet.

Odjíždějí a peklo přitom nechávají za zády. Na tom jediném záleží.

I kdyby za okamžik zemřeli, dostali víc, než si ještě od života troufli chtít.

2.

Čtyřletá agónie hroutícího se světa. A její konec? Kdesi v nedohlednu.

Začalo to, když bylo klukovi čtrnáct.

Prvním jasně viditelným znamením nové doby byl Tokijský masakr. Jenže to tehdy ještě nikdo netušil. Z pohledu televizního zpravodajství vypadal ten incident jako šílená a bizarní, ovšem stále ještě *obyčejná* událost.

Posledního října roku 2025 byl pátek. Ve dvaadvacátém patře jednoho z nejvyšších tokijských mrakodrapů sedělo u podlouhlého stolu šestnáct nejvyšších manažerů dvou společností, jejichž fúze měla překreslit mapu japonského strojírenství. V čele stolu zaujímal místo sedmáctý účastník jednání, který měl vytěžit z nadcházejícího spojení nejvíc a zároveň stanout na samotné špičce společného podniku.

Keisuke Endo, padesátník s tvrdými rysy ve tváři zjizvené obchodními i skutečnými půtkami. Muž rázných řešení, přesto však uvážlivý a svolný ke kompromisu v případě, že prostřednictvím nynější domluvy dosáhne vítězství v příštích bitvách. Tentokrát ovšem nedošlo k obchodnímu boji,

nýbrž k tomu skutečnému. Přesněji řečeno k masakru bezbranných.

Keisuke Endo vzal uprostřed jednání katanu a během několika vteřin všech šestnáct mužů rozsekal na kusy. Když se poté na místo činu dostavila police, byl Endo nalezen uprostřed té spouště, jak tiše mluví do zdi. Nepokoušel se uprchnout ani se nevzpíral zatčení. Tým špičkových policistů doplněný o kapacity z oborů psychiatrie a psychologie se snažil přijít na to, proč Endo na ostatní muže zaútočil. Jejich zkoumání však nevedlo k žádnému konkrétnímu závěru.

Nakonec byl Keisuke Endo shledán nepřítelným a následně umístěn na přísně střeženou kliniku, kde o několik týdnů později zemřel ve spánku. Při pitvě nebyl zjištěn žádný zdravotní problém, vyjma lehkého zarudnutí šedé mozkové kůry, které si nikdo z lékařského konzilia nedokázal vysvětlit.

Jestliže byl Tokijský masakr hrůzným začátkem nových časů, pokračování na půdě OSN přišlo celému světu spíš k smíchu. Nikdo přitom nemohl netušit, že jsou ty dvě události navzájem propojené. Nově zvoleným generálním tajemníkem se po úmrtí svého předchůdce Antónia Guterrese stal šestapadesátiletý švédský diplomat Gustaf Parsons, který měl na shromáždění přednést vizi dalšího směřování organizace.

Zasedání se konalo v polovině listopadu, trvalo tři dny a projev nového generálního tajemníka měl být jeho vyvrcholením. Zavalitý Parsons se postavil za řečnický pultrík připravený mluvit spatra. Vždycky byl skvělý rétor

a neměl potřebu pomáhat si poznámkami nebo čtecím zařízením. I teď se prostě jen usmál na všechny strany a pozdravil přítomné. Vzápětí poděkoval za své zvolení a slíbil, že bude vykonávat funkci podle svého nejlepšího svědomí a všemi silami.

V následném projevu se ovšem náhle odmlčel a nekonččně dlouho zíral kamsi do prázdna. Shromáždění diplomaté se během té pauzy vrtěli na židlích a obraceli se jeden k druhému s otázkou v očích, co to má znamenat. Parsons se sice opět rozhovořil, ale vzápětí přišla další odmlka, následovaná stížností na ukrutné horko a postupným odkládáním svršků. Do mikrofonu pronesl Parsons několik nadávek toho nejhrubšího zrna, poté se svlékl úplně donaha, porval se s ochrankou a bez jediného kousku oblečení odešel špalírem mezi stovkami šokovaných účastníků zasedání na chodbu. Nebyl ovšem schopen trefit do své kanceláře a nakonec ho našli sedět na podlaze chodby. Tukové polštáře mu visely přes boky a břicho mu překrývalo klín. Bílá kůže byla posetá pihami a rezavými chlupy. Generální tajemník pokračoval ve svém projevu a říkal ho umělému fíkusu v jednom z výklenků ve stěně.

Během několika málo hodin zhlédly záběry z Valného shromáždění stamiliony diváků. Většina z nich měla jasno v tom, že se Gustaf Parsons zbláznil. Přesná diagnóza nikoho nezajímala, stejně na ni bylo ještě brzy. Z dalších zpráv se svět dozvěděl, že nově zvolený generální tajemník byl hospitalizován v jedné z nejlepších newyorských nemocnic. V několika příštích týdnech se podroboval zdravotním testům, ještě předtím ovšem abdikoval na

funkci generálního tajemníka. Vydržel v ní sotva jeden den a lidé se jeho výstupem bavili sotva jeden měsíc. Pak už totiž všichni začali mít starosti daleko vážnějšího rázu, protože přišla tragédie na Žluté řece.

Dne 24. prosince hlavní inženýr noční směny jedné z největších čínských přehrad, čtyřicetiletý Sinan Zhang, otrávil své tři kolegy jedem v kávě. Následně převzal kontrolu nad počítačovou sítí a změnil přístupová hesla, aby nikdo zvenčí nemohl adekvátně reagovat. Poté se zabarikádoval v operační místnosti, vypnul veškeré bezpečnostní systémy a otevřel stavidla přehrady. Během následujících hodin zaplavila obrovská masa vody rozsáhlá území a z povrchu země doslova spláchla několik okolních vesnic. Následně povodňová vlna vtrhla do nejbližšího města s téměř milionem obyvatel. Počet obětí byl později odhadován na bezmála dvacet tisíc, přičemž velká část z nich zůstala uvězněná pod troskami rozbořených domů. Další nebožáky voda odnesla a už nikdy se je nepodařilo najít.

Tokijský masakr, Parsonsův projev a Žlutá řeka; tři vrcholy trojúhelníku, v jehož útrobách byly napěchovány stovky neviditelných událostí s jedním společným, avšak dosud neznámým činitelem, později nazvaným CCR. Žádná z nich ale nedosáhla významu potřebného k tomu, aby se stala globální zprávou. Pozornosti se tak dostalo jen Keisuke Endovi, Gustafu Parsonsovi a Sinanu Zhangovi, třem věrozvěstům nových časů. Jen oni se stali skutečnými hvězdami zpravodajských serverů. Ostatní dramata neměla potřebnou razanci a dosah. Ubitý vietnamský rolník nezajímá nikoho kromě své rodiny, stejně tak obyčejný

rybář, který se nevrátil z moře, nebo třeba nezvěstná učitelka. Tihle a tisíce jim podobných propadli sítím všeobecného zájmu, nepsal o nich nikdo vyjma regionálních plátků. Což ale neznamená, že se jim nic nestalo. Nebo že to bylo méně hrůzné a bolestivé než případy, na které koukal celý svět.

Na rozdíl od Sinana Zhanga, který byl zabit ještě během svého činu, zemřeli Keisuke Endo a Gustaf Parsons o několik týdnů později. Každý z těch tří byl zdravý úměrně svému věku, nicméně všechny tři spojovala zvláštnost v podobě podivného zarudnutí šedé mozkové kůry, s čímž se až do té doby nikdo ze zasvěcených lékařů nesetkal.

Cerebral cortex redness. CCR. Nebo taky eRko.

„Nejdivnější věc, jakou jsem kdy viděl,“ říkal klukovi jeho otec, když během února 2026 sledovali televizní zpravodajství. „Jako by to svinstvo nutilo člověka udělat to, nač nejvíc myslí. Anebo spíš jako by mu sebralo všechny zábrany.“

Otec nebyl s tímhle názorem osamocený, ale klukovi se to nezdálo.

Mohl Keisuke Endo myslet na to, že by ze všeho nejraději namísto podnikové fúze rozsekal celý management na kusy? A co Sinan Zhang, proč by se snažil utopit tisíce lidí, které ani neznal? Kluk samozřejmě četl o Hérostratovi, který se před víc než dvěma tisíci let zoufale chtěl proslavit, jenže nic pořádného neuměl. Tak prostě zapálil a zničil Artemidin chrám v Efesu, jednu z nejúžasnějších staveb, jakou lidstvo kdy stvořilo. Mohl Zhang trpět podobným komplexem? Vyloučit se to nedalo, stejně jako

oficiální čínskou teorii, že šlo o stoupence hnutí Fa-lun-kung. Co když měl ten chlap vážně už dost útlaku, který jeho společenství musí snášet, a skutečně ve skrytu duše toužil spláchnout nějaké město, aby to svět konečně začalo zajímat?

Jednodenní generální tajemník Gustaf Parsons se prostě svlékl, protože mu bylo horko. Udělal jen to, co cítil a co by nejraději udělali všichni, kdyby jim v tom nebránily společenské konvence.

Mohl tedy mít otec pravdu? To kluk netušil ani po dalších čtyřech letech.

CCR. Nemoc, která nemá žádné symptomy kromě jediného, a ten se dá zjistit, teprve až když mrtvému rozříznete lebku.

Nemůžete přitom bojovat s nepřítelem, kterého nevidíte. Který už je třeba dávno ve vašich řadách. Který možná dokonce už infiltroval velení a teď jenom naoko řídí vaši obranu. A co víc, nemůžete bojovat s někým, jehož kroky se nedají předvídat.

Civilizace se začala rozpadat na prach, protože lidstvo nemělo dostatek času novou nemoc poznat a prozkoumat. Ve chvíli, kdy se vědci začali tajemným virem zaobírat, měli mnozí z nich nákazu už dávno v sobě. Stejně jako lékaři, politici, manažeři obchodních společností, dělníci, vojáci, piloti dopravních letadel, kuchaři nebo strojívníci. Keisuke Endo, Gustaf Parsons a Sinan Zhang byli nejviditelnější mezi prvními, ale nikoli ti skutečně první.

Pilot Airbusu A310 může pod vlivem CCR buď sedět na bobku a hodiny slintat a civět do prázdné stěny, anebo

to v Chicagu se svým strojem namísto přistání na O'Harově letišti napálí do Willis Tower.

Nakažený voják při bojové akci záměrně zadá špatné souřadnice a nechá srovnat se zemí obchodní dům plný civilistů. Nebo se naopak obrátí proti svým spolubojovníkům a na taktickou poradu velení přinese hrozen granátů, které odpálí.

Desítky Zhangů mohou otevřít stavidla přehrad, vypnout elektřinu velkoměstům nebo založit požáry na tankerech s ropou.

Stovky Parsonsů najednou napadne začít se svlékat v autobusech, ve školách, na úřadech či v parlamentech.

Tisíce Endů se rozhodnou ublížit svým kolegům, přátelům, nebo dokonce své rodině, jako to udělal klukův soused pan Frank. Ten udusil ve spánku manželku i sedmiletou dceru, se sebou pak naložil daleko nemilosrdněji. Začal si z nohou odřezávat pruhy masa, přitom si propíchl tepnu a zemřel na vykrvácení. Když přijela sanační četa, zaslechl kluk mumlání jednoho z uklízečů, že něco takového už dlouho neviděl.

Všichni mají přitom společné to, že na nich předem nikdo nic nepozná. Nikdo neví, že se něco takového chystají udělat. Netuší to dokonce ani oni sami.

A přesně tohle se začalo dít na celém světě.

Největší dopravní uzly řídili dispečeri, kteří mohli i nemuseli být nakažení CCR.

Aktivační kódy ke zbráním hromadného ničení měli politici a vojáci, kteří mohli i nemuseli být nakažení CCR.

Do laboratoří s nejnebezpečnějšími viry a bakteriemi měli přístup vědci, kteří mohli i nemuseli být nakaženi CCR.

Testy a zdravotní vyšetření všem výše uvedeným prováděli lékaři, kteří mohli i nemuseli být nakaženi CCR.

Od února 2026 se začala psát nová kapitola lidských dějin. Kapitola, ve které nejenom že najednou jeden člověk nemohl věřit druhému, ale dokonce už nikdo nemohl věřit ani sám sobě.

3.

Svět se rozpadl na kousky, rozsypal se jako hrad z kostek. Už neexistovala soudržná společnost, jen osm miliard samostatných jednotek, které se musely mít na pozoru jedna před druhou. Nikdo netušil, kolik lidí je napadeno novou nemocí, proto nikdo ani nedokázal předpovědět, jak to s nákazou bude dál.

Boj s každým novým nepřítelem vyžaduje spolupráci a souhru tisíců lidí, od výzkumu přes vytyčení strategie až po aplikaci přijatých opatření. V chaosu, který zavládl na jaře roku 2026, šlo o naprosto nereálnou věc.

Během prvních měsíců pandemie se zvýšil počet sebevražd téměř tisícinásobně. Většinou přitom nešlo o pacienty s CCR, ale o naprosto zdravé jedince, kteří se prostě jenom nedokázali srovnat s koncem jim známého světa. Nebyli schopní fungovat v prostoru s novými pravidly a odlišně rozestavenými mantinely. Než stráví zbytek života v chaosu, radši zvolili jistotu smrti. Spousta z nich nesnesla pomyslení na bolest, kterou by jim někdo mohl způsobit, jiní se naopak báli toho, co by pod vlivem nemoci byli schopní někomu udělat oni sami.

Nikdo už neprováděl pitvy zemřelých, jednak se to nedalo zvládnout z kapacitních důvodů, ale především to ztratilo smysl. Ruku v ruce s tím už nikdo nevyšetřoval ani různá podivná úmrtí, což mělo za následek zvednutí stavidel. Docházelo k vraždám a masakrům, které mnohokrát neměly s CCR naprosto žádnou souvislost. Často šlo jen o klasické vyřizování účtů a rozšiřování zločineckých teritorií.

Výpadky energií a následně i výroby způsobily ještě větší chaos. Docházelo k rabování obchodů s životně důležitými surovinami a především těch se zbraněmi. Každý se snažil sehnat si pistoli nebo cokoli, čím se ubrání v případě ohrožení. Nejsilnějším nepřítelem přitom byla paranoia. Spousta lidí zemřela jen proto, že někomu připadali nebezpeční. Že se někdo bránil napadení, ke kterému přitom ani nemělo dojít. Později stačilo už jen, aby se někdo zachoval *nestandardně* a kdosi jiný to vyhodnotil jako příznak CCR. Tik ve tváři, zlostný pohled nebo vztekklé máchnutí rukou, tak málo stačilo ke smrti.

Trvalo sotva několik měsíců a civilizace se vrátila o staletí zpět. Spojení mezi kontinenty prakticky zaniklo; dopravní letadla seděla na ranvejích a rezivěla. Nefungovala globální internetová síť ani média s celosvětovým dosahem. Formálně sice nikdo nezrušil státy, jejich existence byla ovšem neudržitelná. Postupně se rozpadly na miliony enkláv s vlastními zákony. Ty předešlé přestaly platit hned během prvního roku pandemie, nebylo jak ani proč je vymáhat. Starý svět byl pryč a s novými pořádky musela přijít i nová pravidla.

Civilizace umírala a jejími hrobaři nebyli jen lidé nakažení CCR, ale stejnou měrou i ti, kteří se nové nemoci báli.

Až do konce roku 2026 bývala Praha hlavním městem České republiky. Poté byla nucena se přeměnit na městský stát s několika přidruženými vesnicemi, které k ní byly ať už dobrovolně, nebo násilím přičleněny.

V čele nového útvaru stanul muž, který svoji vládu začal ještě jako prezident celé republiky v roce 2023. Bývalý voják, ovšem vyznávající parlamentní demokracii a skvělá volba pro většinu desetimilionového národa. Prošedivělý sympaťák se slušivým plnovousem, pro mnohé vizuální reinkarnace zakladatele státu T. G. Masaryka. Říkal se mu Generál, což mělo být ze strany jeho odpůrců pejorativní označení, ovšem lidé ho vzali za své a vystačili si s ním.

Jeho první dva roky ve funkci hlavy státu nemohly být slibnější, ovšem teprve nástup CCR ukázal holou pravdu. Když se začal hroutit známý svět, byla k udržení aspoň elementárního pořádku potřeba silná ruka a Generál se musel rozpomenout na svoji dlouholetou armádní kariéru. Stranou nechal většinu demokratických principů a po několika měsících se zdálo, že mu vlastně ani nechybějí. Následně se republika smrškla na bývalou metropoli, což byla ovšem nevyhnutelnost, a tak to Generál také bral. Ostatně podobné věci se děly na všech kontinentech.

Pod Generálovým vedením se z Prahy stalo jedno z mála stabilních míst na světě. Fungovala energetická síť, i když s občasnými výpadky. Dalo se spolehnout na dodávky

vody, ačkoli se musela převařovat. V obchodech byl dostatek potravin, v omezené míře drogerie a spotřební zboží. Existoval dokonce pracovní trh s relativně spravedlivým systémem odměňování. Daní za alespoň částečně fungující společnost ovšem bylo vyvlastnění všech nemovitostí a znárodnění veškerých firem.

Generál se stal téměř neomezeným vládcem půldruhého milionu Pražanů, přičemž jen málokdo byl objektivně schopen zhodnotit kroky, které dělal. Statisíce nově vzniklých městských útvarů na celém světě fungovaly každý podle vlastních pravidel a žádný z režimů nebyl úplně stejný. Někde vládla naprostá anarchie a rozklad, jinde panovala nejtvrďší vojenská diktatura se zákazem vycházení. Některá města se vylidnila, jiná nabobtnala do rozměrů, které nešly zvládnout. Většina z nich se přitom chránila před lidmi přicházejícími odjinud. Kde to bylo možné, došlo k vytvoření aspoň provizorních hradeb.

I v těch nejstabilnějších městech, mezi které Praha i v pátém roce pandemie CCR patřila, bylo ovšem bezpečí jen chimérou. Denně docházelo k desítkám násilných úmrtí. Vojsko a policie byly sloučeny v jeden bezpečnostní útvar s absolutní pravomocí, takzvanou gardu. Ta se přitom spíše než běžné kriminalitě věnovala odhalování protistátní činnosti. Bylo jisté, že na Generálově pozici se vidí spousta jiných, přitom ale stačilo málo, a Praha by se propadla do chaosu jako jiná města. Udržet pořádek bylo tedy naprosto klíčové pro další život. Pro budoucnost. Až CCR jednou skončí, musí na Zemi zůstat ostrůvky civilizovaného světa, které se stanou základem nového řádu.

Garda občas někoho prostě odvedla. Bez varování, bez vysvětlení. Nikdo se proti takovým praktikám neohrazoval, protože nechtěl být další na řadě. Většina lidí chápala, že volba existuje pouze mezi pevnou rukou a chaosem. Akceptovali narativ, že všechno, co Generál dělá, je nezbytné. Mohli jen doufat, že se křehká rovnováha nezvrhne v režim, který je zadupe do země.

Dne 28. října 2026 proběhla první veřejná poprava za vlastizradu. Datum stanovil sám Generál, symbolika byla víc než jasná. Den vzniku samostatného Československa většinou sloužil k udílení vyznamenání, ještě o rok dříve bylo slavnostně oceněno několik významných politiků, sportovců, herců nebo lékařů.

K prvnímu lednu roku 2027 došlo ke změně Ústavy České republiky. V období všeobecného chaosu se jednalo o naprosto zbytečnou oficialitu, ale Generál na ní trval. Všem obcím v celé republice byla udělena autonomie až do doby, než se situaci kolem nové pandemie podaří zvládnout. Poté se vše vrátí do původního stavu a stát bude fungovat jako před posledním prosincem 2026.

Faktickým pohrobkem státu se stalo bývalé hlavní město, název prozatímního útvaru tedy zněl Česká republika Praha. Byl zrušen soudní systém a veškerá donucovací moc přešla pod gardu. A konečně, všechny volby včetně prezidentských byly odloženy na dobu po skončení pandemie CCR.

„Doživotní diktátor,“ zamumlal tehdy otec při čtení zpráv, ale kluk jen pokrčil rameny. Bylo mu patnáct, politika ho nezajímala. Vlastně nechápal, co by mělo být

jinak. Vždyť se všechny ty věci stejně děly naprosto samovolně a bez ohledu na to, jestli je někdo někam zapsal.

Státy se rozpadaly na menší a menší celky. Pravidla určoval ten, kdo měl větší sílu nebo víc zbraní. Kluk byl vlastně rád, že v Praze je tím někým právě Generál. Mnoho míst upadlo do naprostého bezvládní, nesly se zprávy o hromadných vraždách, vypalování celých měst, dokonce o kanibalismu. Hranice Prahy hlídala garda, stejně jako se starala o pořádek uvnitř.

Excesy, ke kterým přitom docházelo, padaly na vrub výjimečnosti situace. Oficiálně si stejně nebylo kde stěžovat.

„Žádný diktátor není nad Boha,“ odpovídala matka otci.

„A co se vlastně stane, když dostane eRko Generál?“ zeptala se tenkrát Mína a otec se ušklíbl.

„Některý z jeho kumpánů ho odstřelí jako psa a nastoupí na jeho místo. My to nejspíš ani nezjistíme.“

Kluk nechápal, kde se v otci bere tolik skepse. Sotva před čtyřmi lety Generála přímo nekriticky zbožňoval, a teď? Copak si prezident tuhle situaci vybral? Dělá, co může a co pokládá za nejlepší pro lidi.

Anebo ne?

„Historie mu to jednou spočítá,“ ukončil otec debatu. Dál už nemělo cenu se s ním přít.

4.

Dodávka se řítí po poloprázdnou ulici mezi stoletými činžáky, kudy kluk a žena prchali z jedné z Generálových věznic. Přes zničené čelní sklo pozorovali silnici a přitom se rozmýšleli, jak daleko ještě jet.

„Kde bydlíš?“ zeptal se kluk Anny.

„Na Proseku,“ odvětila. Na opačném konci města, než kde právě byli. Na druhém břehu Vltavy. Za ni ale museli tak jako tak, protože kluk s rodiči žil na Žižkově.

„No a...“ Odmlčel se. Věděl, že jakmile tu otázku položí, bude rozhodnuto.

„A co?“

„Čeká tam na tebe někdo?“

Mlčela a dívala se na něj. Dodávka se otřásala, po několika střetech uvnitř areálu vězení měla zničené nárazníky i některé plechy.

„Nejspíš ne,“ řekla. „Manžela odvěkli spolu se mnou, dcera už zemřela.“

To bylo poprvé, kdy se kluk dozvěděl něco o její rodině. Měla manžela. Mohl to tušit? Uvnitř špinavé cely na tom nezáleželo, měli starost jen o to, aby přežili. A ani to

se skoro nepovedlo, vždyť Annu dělily od smrti jen minuty.

„Promiň,“ zamumlal kluk. „Chceš teda jet domů?“

Zeptal se, jako by pro ni snad měl nějaký lepší plán. Zbýval jim jen útěk, nic jiného. Jestli se jim teď podaří zmizet z dohledu možných pronásledovatelů, získají pár hodin k dobru.

I kdyby se vzpouru ve věznici podařilo potlačit, bude nějakou dobu trvat, než gardisti všechny zaženou zpátky do cel a spočítají. Poté samozřejmě zjistí, kdo schází, a po něm půjdou.

Jiné by to bylo, kdyby vězni gardu přemohli a dostali se za plot. Najít desítky, možná i stovky uprchlíků by pak už bylo příliš velké sousto. Jenže s něčím takovým kluk nemohl počítat.

„Jo,“ přikývla Anna, „chci domů.“

„Budou nás hledat. Ať už budeme spolu, nebo ne.“

Sám vlastně netušil, proč to řekl. Nejspíš chtěl, aby si uvědomila, že zůstat s ním je bezpečnější. Bylo to ale skutečně tak? Na Annu mohla garda pohlížet jako na obyčejného uprchlíka, jenže kluk vzpouru vězňů přímo rozpoutal. Zneškodnil stráž a otevřel cely. Pro gardisty byl úplně nejvyšší na seznamu.

„Já vím, že nás budou hledat,“ zamumlala do řevu motoru. „Ale musím se tam aspoň mrknout.“

Musela. Stejně jako se on musí podívat domů za rodiči, nebo aspoň do prázdného bytu. Jeho přitom gardisti odvěkli sotva před pár dny, ale Anna byla ve špinavé kobce nepoměrně déle.

Najeli do díry v silnici, dodávka poskočila a klukovi stroj vytrhl na okamžik volant z dlaní. Ozvala se rána, nejspíš nějaké ložisko v nápravě, možná další kus zničeného plechu. Vůz vypadal jako cedník, rozbité čelní sklo bylo viditelné na desítky metrů.

„Tohohle auta se musíme zbavit,“ ucedil kluk.

Od vrat věznice byli už nejmíň dva kilometry, možná dokonce tři. Zatím pořád ještě ujížděli vedlejšími ulicemi, jen výjimečně minuli někoho v protisměru. Kluk se rozhlížel, až znenadání strhl řízení doprava a odbočil do proluky mezi dvěma starými činžáky. Všiml si vraku nákladáku, který neměl pneumatiky a jehož kapota byla očouzená kouřem. Objel ho a dodávku zaparkoval těsně za ním. Z hlavní cesty na ni nebylo vidět, navíc obě auta vypadala jako pozůstatek jedné a téže bitvy.

„Jdeme!“

Kluk vyskočil z auta a klíč nechal v zapalování. Když vůz někdo sebere a odjede s ním, aspoň tím pomůže zmást případné pronásledovatele.

„Takhle mezi lidí nemůžu,“ upozornila ho Anna. Měla na sobě páchnoucí oblečení, už měsíc se nepřevlékla ani se nemyla. Z kohoutku umývadla v cele tekla jen špinavá voda, na hygienu se skoro nedala použít. Kluk byl naopak navlečený v maskáčové uniformě, kterou svlékl ze zajatého gardisty. Bohužel však nebyl ozbrojený, dokonce neměl ani nůž nebo gumový obušek. Gardista, kterého přepadl a zneškodnil, šel právě ze záchodu. V nastalém zmatku pak už na zbraň nemyslel. Snažil se co nejrychleji najít Annu, to se mu naštěstí podařilo a na dalším v tu chvíli nezáleželo.